

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: A. K.,** zastoupen Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, Na Jíkalce 13, 301 17 Plzeň, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra,** Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 7. 2004, č. j. 55 Az 695/2003 - 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 13. 5. 2003, č. j. OAM - 5676/VL - 07 - ZA04 - 2002, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou dlouhotrvající potíže v zemi původu - Gruzii, kde se žalobce jako rusky mluvící občan ukrajinské národnosti cítil být ponižován.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí správního orgánu v rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12 a § 14

zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalobce namítl porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), a dále porušení § 12 zákona o azylu. Žalobce rovněž uvedl, že napadené rozhodnutí správního orgánu považuje za nezákonné z důvodu, že mu nebyl udělen azyl podle § 12 a § 14 zákona o azylu, resp. že na něho nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 23. 7. 2004, č. j. 55 Az 695/2003 - 26, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 29. 9. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 20. 9. 2004, kasační stížnost byla podána na poštu k přepravě 29. 9. 2004 a doručena Krajskému soudu v Brně 30. 9. 2004. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řádní správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel ve své poměrně rozsáhlé kasační stížnosti opakuje důvody, s odkazem na nepříznivou situaci v zemi původu, které ho vedly k opuštění Gruzie, kde se jako rusky mluvící občan ukrajinské národnosti neznající gruzínský jazyk cítil být ponižován, byl napadán neznámými osobami a byla mu několikrát způsobena škoda na majetku. V tomto způsobu pronásledování lze podle mínění stěžovatele spatřovat naplnění významu pojmu „pronásledování“ ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu. Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že při svém rozhodování dostatečným způsobem nezkoumal rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, a má za to, že důvody, které ho vedly k odchodu z vlasti a podání žádosti o azyl v České republice, jsou důvody dostatečnými pro udělení azylu z důvodů uvedených v ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnil potřebou být přítomen v České republice, aby mohl hájit svá procesní práva, a obavami o vlastní život při návratu do Gruzie.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Brně. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a dále odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. K námitce, že stěžovateli měl být udělen azyl z humanitárních důvodů, pak správní orgán odkazuje na některá soudní rozhodnutí, konkrétně pak na rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 6. 2001, sp. zn. 5 A 739/2000 a ze dne 28. 5. 2002, sp. zn. 5 A 720/2000, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, a dále na usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2002, č. j. IV. ÚS 532/02. Kasační stížnost

považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Stejně tak neshledává důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel výslovně uplatnil stížností důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Brně a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak krajský soud právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Brně správně usoudil a rozhodl, že stěžovatel nemá nárok na udělení azylu podle § 12 ani z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu a že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. S námitkami stěžovatele se Krajský soud v Brně náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelem uváděné důvody, tedy potíže v zemi původu - Gruzii, kde se jako rusky mluvící občan ukrajinské národnosti bez znalosti gruzínského jazyka cítil být ponižován, a byl napaden neznámými osobami a opakovaně mu byla způsobena škoda na majetku, není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory.

Rovněž námitku stěžovatele, že jím popisované jednání třetích osob podle jeho mínění naplňuje definiční znak pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu, nelze přijmout, neboť stěžovatel v zemi původu nebyl pronásledován z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu. Obecný odkaz na nepříznivou situaci v zemi původu - v Gruzii, bez jakékoliv bližší specifikace, je irelevantní, neboť stěžovatel o svých potížích neinformoval státní orgány, a ani nežádal policii o vyšetření jeho potíží.

Stejně tak nelze přijmout námitku, že osobní situace stěžovatele je důvodem zvláštního zřetele hodným pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona

o azylu, a to s odkazem na ustálenou judikaturu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Brně postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu